

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE
Új sorozat, XII. évfolyam, 6. (93.) szám

Bécs, 2017. szeptember

Bartis Attila

Amennyit tudok a szabadságról...

Amennyit tudok a szabadságról, azt akkor tudtam meg, amikor elkészöntem Berényinétől és elindultam a Kálvin tér felé. Már abban az esetben, ha szabadság alatt nem a berepülő pilóták eufóriáját értjük, vagy a választási jogot, vagy, hogy erkölcsi normáink szerint ítélnünk és dönthetünk, s e döntés ráadásul kivételesen egybevágnak a legtítkosabb vágyainkkal és érzelmeinkkel. Ha a szabadság nem a fehér papír fekete tintával. Ha nem négy kifeszített húr, vagy tízezer orgonasíp. Ha nem remetebarang, meg nem is az a pillanat, amikor megáll Isten kelléktári vekkere és valami szétfeszíti a bordák ketrecét.

Művészeti galéria éjjel -- Berlin 2014. Bartis Attila munkája

Szóval legjobb, ha szabadság alatt most valami olyasféle állapotot képzelünk el, amelyben immár semmi nem köt a minket körülvevő világhoz. Nincsenek vágyaink, indulataink és félelmeink. Mondhatni: se célunk, se céltalanságunk, s még azt se tartjuk számon, hogy ez a vákuum immár nem zavar. Furcsa, leginkább jellegtelen állapot a szabadság. Semmi köze a közönyhöz, mert az óhatatlanul cinikus, meg semmi köze ahhoz, amikor minden mindegy, mert a mögött azért mégis ott lapul a szégyen vagy a remény. Ha már minden mindegy, az még igen emberi. Úgy is mondhatnám: a szabadság nem embernek való állapot.

(Részlet a szerző *A nyugalom* című regényéből)

A Vége. Egyelőre.

Novák Zsüliet interjúja Bartis Attilával

Bartis Attila író, fotográfus, 1968-ban született Marosvásárhelyen, családjával 1984-ben költözött Budapestre. A séta című bemutatkozó regénye és A kéklő pára novelláskötete után a 2001-es A nyugalom című regénnyel érkezett meg számára a nemzetközi siker, amelyet dráma- és filmadaptáció is követett. 14 év várakozás után októberben jelent meg új regénye, A Vége címmel. Otthonában találkozunk. Olyan, mint egy műalkotás. Ha a lakás gazdája tükröképe, bajban vagyok – konstatom. A lakás gazdája tükröképe. Ritkán látni olyan erős szimbiózist élők és tárgyak között, ahogyan az író a szoba berendezésével összelényegül. Majd lassan átmelegíti a papír és a fa látványát a dohány, a kutya és a házi bor illata. Barátságos, időtlen és komor. Mint amikor régi, fekete-fehér emlékeket nézeget az ember, ahol senki sem mosolyog. Rajtunk kívül.

-- Tizennégy hónapig élt Németországban, aztán többször megjárta Kínát, majd következett az egyéves jávai tartózkodás. Mit nyújtanak ezek az utazások, miért van szükség az eltávolodásra?

-- Ezek nagyon különböző utazások. A felolvasásokkor van, hogy a repülőtéren meg a szállodán kívül szinte semmit nem lát az ember. Berlinben és Kínában viszont ösztöndíjjal voltam, ami azt jelenti, hogy ott is élsz. Rendes hétköznapijaid vannak. Akkor jártam ott először, amikor megjelent A nyugalom kínaiul. Előtte föl sem merült bennem, hogy valaha is eljutok oda. Első alkalommal két hónapra hívtak meg, majd ezután nem sokkal még egy hónapra. Ez már túl van a turistáskodás határán. Ez pont annyi idő, hogy az ember valóban el is kezd élni egy városban. Már megvan a sarki kifőzdéd, ahova rendszeresen jársz, úgy, hogy egy év múlva, amikor ismét betérsz, a kifőzdés megismer, mosolyog és köszönt. Bármennyire is rövid idő három hónap, ez már egy másfajta jelenlét, mint amikor egy turista kiszakad az itthoni hétköznapiokból. Az az út radikálisan két részre tagolta az életem, egy Kína előttire és egy Kína utánira. Az a társadalom, az a kultúra, az az érzélemláték, az a kommunikációs mód nem áll szinte semmilyen kapcsolatban azzal, mint ami az enyém vagy mint amit addig megismerhettem. Kínában nem bizonyos dolgok különböznek a tieidtől, hanem az égetta világon minden. Nem léteznek fix tájékozódási pontok. Pár latin betűs feliratot leszámítva semmiféle kapcsolódást nem találsz a saját kultúráddal. Közél-Keletet még el lehet mesélni úgy, hogy az is megérezzen belőle valamit, aki még nem járt ott. De Távol-Keletet nem lehet. Vagy nekem legalábbis nem sikerült. Lehet, hogy meg lehet írni, arra nem tettem még kísérletet. De a hétköznapi életben mással megosztani, úgy beszélni róla, mint egy bármilyen más nyugati kultúráról, nekem még nem sikerült.

-- Rendben, Kínát nem láttathatja, de Kína hatása jelen van?

-- Persze, hogy jelen van. És a hatása nagyon sokféle lehet. A környezetemben például azt látom, hogy azok a párkapcsolatok, ahol az egyik fél hosszabb időt töltött Távol-Keleten, szinte minden esetben meginogtak vagy fel is bomlottak. Az egyiknél bekövetkezett egy olyanfajta beszéd- és látásmódváltás, ami a másik számára teljesen idegen, érthetetlen és értelmezhetetlen volt. Félelemmel töltötte el, hogy mi történhetett a párjával odakint, mi változtatta meg ennyire, talán szeretője is lett. Kína előtt számomra nem arról szóltak az utazások, hogy én magyar nyelvterületen kívül szeretnék lenni, egyszerűen csak örültem annak, hogy világot járhatok. Berlin is erről szólt. Az sosem merült föl, hogy végleg elhagyjam Európát, de jó időre elhagyni, az Kína után vált szintre kényszerré.

-- Ebből lett Jáva.

-- Igen. Úgy alakult, hogy Indonézia lett belőle. Egy berlini székhelyű, svájci ösztöndíjnak köszönhetően lett módomban ezt megtenni. Nem lehet nem beszélni róla, milyen olcsó számunkra Távol-Kelet, másrészt életveszélyes beszélni róla, mert nagyon elviszi másfele a dolgot. Istenigazából én nem egy muzulmán országba vágytam, hanem sokkal inkább egy buddhistába.

-- Kína egyötöde buddhista vallású. Logikus lett volna...

-- Kínába nem mentem volna vissza egy évre. Ha igen, akkor is másképpen. Jáván is tud nagyon elveszett lenni az ember, de a kínai elveszettség és a jávai nagyon más. A kommunikáció esélye Kínában sokkal kisebb. Ott, ha az ember kikerül a nagyvárosból, ha letér a nyugatiak számára viszonylag kitaposott útvonalról, akkor gyakorlatilag elveszett. Szinte semmilyen módon nem tud se tájékozódni, se kommunikálni. Ha nem ismeri a mandarin nyelvet és legalább kétezer kínai írásjelet, akkor esélye sincs. Google fordítóval se. Ez saját tapasztalat. Indonéziában a kézzel-lábbal mutogatás legalább egy picivel közelebb tud lenni.

-- Mennyire kapcsolódik Jávához, a jávai létehez az új regénye?

-- Nagyon. A legnagyobb részét ott írtam meg. A szándékom az volt, hogy kész regénnyel térek haza, de május közepén jöttem meg Jáváról, és csak augusztus végén fejeztem be a könyvet. Tehát még elég sokat dolgoztam vele itthon. Azt, hogy ott miért sikerült többet dolgoznom, nagyon nehéz lenne pontosan megmondani. Valahogy kialakult egy olyan napirend, ami sokkal jobban tudott működni, mint az itthoni kísérletek. Reggel felkeltem, odaültem a géphez, dolgoztam, aztán amikor megéheztem, elmentem a sarki kifőzdébe enni, majd felültem a motorra és mentem, amerre láttam.

folytatás a 4. oldalon

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság októberi rendezvényére

Bartis Attila

író, fotográfus

A vége - felolvasás, beszélgetés Bartis Attilával

FIGYELEM! A HÓNAP MÁSODIK VASÁRNAPJÁN!

2017. október 8.-án, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Bartis Attila író, fotográfus, 1968-ban született Marosvásárhelyen (Erdély, Románia). 1984. óta Budapesten, valamint 2014. óta részben Indonéziában él.

Prózakötetek:

A SÉTA, regény, JAK, 1995. A KÉKLŐ PÁRA, elbeszélések, Magvető, 1998. A NYUGALOM, regény, Magvető, 2001. A LÁZÁR-APOKRIFEK, tárcák, Magvető, 2005. AMIRŐL LEHET, Kemény Istvánnal közösen, beszélgetés, Magvető, 2010. A VÉGE, regény, Magvető, 2015

Fotóalbumok:

A CSÖNDET ÚGY, képnapló, Magvető, 2010. A VILÁG LEÍRÁSA, RÉSZLET, Deák Erika Galéria, 2016

Színdarabok:

ANYÁM, KLEOPÁTRA, 2003. ROMLÁS, 2005. RENDEZÉS, 2013

Fordítások:

Könyvei angol (USA), francia, német, kínai, spanyol, portugál (Brazília), török, román, lengyel, cseh, horvát, norvég, észt, szerb, holland, olasz, szlovák, orosz, macedón és ujjur nyelven jelentek meg.

Film:

A NYUGALOM c. regényből azonos címmel Alföldi Róbert rendezett filmet. 2008.

Színházi bemutatók:

ANYÁM, KLEOPÁTRA, Magyar Nemzeti Színház, Budapest, rendező: Garas Dezső, 2003. ROMLÁS, Vígszínház, Budapest, rendező: Szikora János, 2009. ROMLÁS, Nemzeti Színház, Iasi, Románia, rendező: Lucian Dan Teodorovici, 2013. NYUGALOM, Landestheater, St. Pölten, Austria, rendező: Alföldi Róbert, 2014. NYUGALOM, Marosvásárhelyi Nemzeti Színház, rendező: Radu Afrim, 2015. RENDEZÉS, Marosvásárhelyi Nemzeti Színház, rendező: Bartis Attila, 2016. RENDEZÉS, Vígszínház, Budapest, rendező: Szikszai Rémusz, 2017.

Fotókiállítások:

AZ ENGELHARD-HAGYATÉK, Múcsarnok-Dorottya Galéria, Budapest, 1996. PHOTO PYGMALION, Vintage Galéria, Budapest, 1998. AZ ENGELHARD-HAGYATÉK, Literaturhaus Frankfurt, 1999. ÍRÓPORTRÉK, Czuly Barbarzynca, Varsó, 2006. 33 FOTOGRAFIA, Goethe Intézet, Budapest, 2007. A VILÁG LEÍRÁSA, RÉSZLET, Deák Erika Galéria, Budapest, 2016

.....
 folytatás a 2. oldalról

Emberszabású ritmust kaptak a napok. A második fele a napnak legalább annyira fontos volt, mint a munka. Ott egy olyan intenzív, nyers életet él az ember, ami hatalmas töltetet ad a másnaphoz.

-- *Az elmúlt 14-15 évben hány regénykezdeményt törölt ki, égetett el? Olvastam, hogy a regény 2006-os formája az édesapja halála után „vállalhatatlanná vált”.*

-- Nem vállalhatatlanná vált, hanem a gyászban megváltoznak az érzelmek. Van, ami érvényét veszti, van, ami felerősödik, de ez nem a vállalásról szól, hanem az érvényességről. Addig az volt érvényes, mostantól ez. De végig ugyanazt a regényt írtam. Másrészt ez nagyon csalóka, mert úgy néz ki, mintha tizenvalahány évig írtam volna ezt a könyvet, ami egyrészt igaz, másrészt nem, hiszen közben írtam mást is. Megjelent három könyv. Van egy munkafolyamat, de lényegében ez soha nem egyetlen adott könyvről szól, hanem ez maga az élet. És ebben a folyamatban ha valami sikerül, vagy lezárul, az egyszer csak a felszínre kerül, mint a jéghegy csúcsa.

-- *Hány kezdemény volt?*

-- Nem tudom pontosan.

-- *Akkor több.*

-- Több, de mindegyik ugyanez a történet és ugyanez a hang is volt. Ha megpróbálom beazonosítani, hogy egy regény mitől az, ami, akkor nyugodt lelkiismerettel mondhatom, hogy én ezt a regényt kezdtem el írni 2002 nyarán. Van a könyvben olyan szövegrész, ami még abból az időből származik. Akkor született meg sok minden, még akkor is, ha abban a formában nagy része 2006-ban sülyesztőbe került. Az utóbbi években pedig annyira csak ezt a regényt írtam, hogy amikor kaptam néhány alkalmi felkérését, azokat kizárólag úgy vállaltam el, hogy jeleztem, valójában nem előadást, vagy megnyitó szöveget, vagy esszét fogok írni, hanem regényrészletet. Például a MűPában tartottam Moholyról egy előadást, akinek Weisz volt az eredeti neve. Emiatt az előadás miatt lett a regény fotográfusa Weisz. És egészen az utolsó pillanatig Weisznek is hívták, eszembe se jutott, hogy Závada regényében is ugyanígy hívják a fényképészt. Aztán eszembe juttatták a névazonosságot, és ekkor változott Reiszre. A mondatok ritmusa miatt utólag már nem tudtam két vagy három szótagos, más csengésű nevet választani, így lett Weiszből Reisz. De Weisz nem mintegy véletlenül lett Weisz, hanem a Moholy-előadás miatt. A kérdéshez visszatérve, már nem tudom, most pontosan mennyi ment veszendőbe. Nem számoltam össze, és már nem is tudnám összeszámolni. Meg értelme sincs. Annak idején A sétánál tudtam. Annak több, mint ezer gépelt oldal volt a kézírata, végül lett belőle száz.

-- *Mitől nem voltak azok a változatok érvényesek és mitől lett az a megjelent alkotás?*

-- Egy olyan regény írása közben, amelyben az apa-fiú kapcsolatnak ekkora szerepe van, elkerülhetetlen, hogy az apánk halála ne hasson ki a szövegre. Ez a próza személyes. Nem önéletrajzi, de személyes. Apánk halálakor pedig sok minden átértékelődik. Másrészt féligazság lenne kizárólag erre fogni a lassúságom, hiszen apám 2006-ban, majdnem egy évtizede hunyt el. Tehát kellett, hogy történjen sok más is, ami lassúvá tette a regény megszületését.

-- *Nyomasztó egy olyan sikeres regény után, mint A nyugalom, kijönni a következővel?*

-- Változó. Helyzetfüggő, állapotfüggő. Néha kifejezetten nyomasztó, néha inspirál. Ezek nem állandó értékű, jelentésű dolgok, mint ahogyan nagyon kevés fix pont van az életben. Volt olyan, amikor legszívesebben máglyát raktam volna az összes Nyugalomból és annak minden létező változatából, fordításából, máskor pedig kifejezetten jó volt visszanézni rá.

-- *Ekkora távolságból miben látja A nyugalom sikerét?*

-- Nem tudom. Nyilván soha nem is fogom tudni olyan hűvös rálátással boncolgatni ezt a kérdést, mint egy irodalmár vagy egy pszichológus. Nem hiszem, hogy csupán egy oka lenne. Nem is hiszek abban, hogy a fontosabb dolgok egy okra lennének visszavezethetőek. Azt el tudom képzelni, hogy azért, mert olyan függőségekhez nyúlt hozzá az a szöveg, amelyek sokak számára ismerős. Rengetegen belekóstoltak egy anya-fiú vagy ehhez hasonló függőségbe, mert bármennyire is szeretnénk magunkat ideális szülőknek tartani, egyáltalán nem biztos, hogy ez összejön. Voltak A nyugalommal kapcsolatban érdekes történetek. Amikor a Nemzetiben játszották az Anyám, Kleopátrát, volt egy nagyon értelmes, helyes fiatalember, aki az összes előadást végignézte. Mielőtt levették a darabot műsorról, azelőtt hozta el az anyját. Csak ennyit tudok róla, semmi mást. Egy közeli barátom édesanyja úgy olvasta végig a könyvet, hogy közben tíz oldalanként a földhöz vágta és üvöltözött, hogy ez nem igaz, ez hazugság, ilyen nincs, miközben pontosan tudom róla, hogy milyen mértékben érintette a könyv az ő életét is.

-- *Veszélyes A nyugalom után olyan regényt írni, amelyek között vannak párhuzamok. Az egyik egy anya-regény, a másik (részben) egy apa-regény. Az egyik elbeszélője egy író, a másiké egy fotográfus. Mindkettőben nagy szerepe van a szexualitás erejének, a jelenlévő politikának. Egyik elbeszélőnek sincs koherens istenképe.*

-- Ha veszélyes, ha nem veszélyes, ez van. Erre a részére nincs ráhatásom. Én kizárólag azt tudom írni, ami belőlem ilyen intenzitással jön. A többinek nincsen értelme. Nyilvánvalóan léteznek ezek a párhuzamok. Az nagyon szerencsétlen dolog lenne, ha megírtam volna A nyugalom visszatérte. Azt remélhetőleg sikerült elkerülni. Valószínűnek tartom, hogy bármit írok az életben – akár kisprózát, akár drámát, regényt, de akár mesét –, ezek az alapmotívumok, a kulcsok, amelyek működtetnek, amelyek meghatározzák az életem mindenestől, ezek valamilyen módon jelen lesznek mindenben.

folytatás az 5. oldalon

Nemcsak írott szövegben, hanem fotográfiában is. Hogy az olvasó ezzel mit kezd, hol találja vagy nem találja meg a párhuzamot, örül neki, ha felismer valahol valamit vagy zavarja, nyilván nem mindegy. De erre nekem érdemben túl nagy ráhatásom nincs.

Rejtőzködő nők, 2015 Jáva, Bartis Attila fotója

Égbolt a hátsó udvar fölött, 2015, Jáva, Bartis Attila fotója

-- Nem lehet az utóbbi műveit egymástól különállóan értelmezni. A nyugalom, A Vége, A Romlás című dráma. Minden összefügg mindennel. Pedig állítólag csak a költők nehéz sorsa, hogy egymással koherens alkotásokat, életművet hozzanak létre.

-- Szabad ember vagyok. A szabadságom azt jelenti, hogy azt írom, amire képes vagyok. De ez egy nagyon-nagyon szűk ketrec, és megkockáztatom, hogy nemcsak az én ketrecem nagyon szűk, hanem szinte bárkié. Ebből a ketrecből nekem kijáráshoz csak a Kerepesi temetőbe leszek. Hogy ez összeáll-e koherens életművé vagy töredezett lesz, én nem tudom. Ezek a kérdések nem a tudatos döntés szintjén dőlnek el. Ha én ilyenfajta konceptuális döntések alapján próbálnék dolgozni, akkor gyakorlatilag felszámolnám önmagam. Lehet, hogy tudnék nagyon frappáns, vicces szövegeket írni, de nekem ahhoz az égegyadta világon semmi közöm nincsen. Lehet, hogy nagyon szép fotográfiákat is tudnék készíteni, de azoknak az égadta világon semmi köze nem lenne a kevésbé szép fotográfiáimhoz. Ugyanerről beszélgettem egy pár nappal ezelőtt Györfly Ákossal. Azt mondta, hogy miután elolvasta A Végét, elővette A csöndet úgy című fotókönyvem, mert számára összetartozott a kettő. Értem a kérdést, látom, hogy miről van szó, csak ebből semmilyen módon nem következik, hogy ez részemről tudatos döntés lenne. Sőt, amíg A Vége nem létezett, addig mások hasonlóan erős kapcsolatot éreztek A nyugalom és A csöndet úgy képei között. De ha én elkezdenék erre spekulálni, akkor önmagam kötném gúzsba, márpedig azt nem szívesen teszi meg az ember.

-- Mennyi az átfedés az író és a fotográfus között? Vannak olyan történetek, karakterek, amelyek fotóra kerültek papír helyett?

-- Folyamatosan. De ezek inkább egymásba mosódások. Sohasem úgy történik, hogy az ember valahol valamit felismer a fotográfiában és azt gyorsan megfogja és átülteti a szövegbe. Egyszerűen csak átkerül valamilyen úton. Magától. Kiderül, hogy annak ott a helye. A Végében is van ilyen. Van benne egy kiállításleírás, ami egy olyan kiállításról szól, amit én körülbelül 20 éve szeretnék megcsinálni. Számptalan okból nem került még erre sor, például irgalmatlan pénzbe kerülne. Most viszont olyan helye és súlya lett a regényben, hogy mostantól fölösleges lenne megcsinálnom. Egy újra és újra felbukkanó, fotográfiával kapcsolatos ötletéről az derült ki, hogy egyáltalán nem biztos, hogy a fotográfusi énemnek van rá szüksége.

-- Bizonyos szempontból A nyugalom, A csöndet úgy és A Vége máris trilógia, vagy születhet még regény egy hagyományos értelemben vett trilógiához?

-- Ha létezik előre megfogalmazható alkotói szándék, akkor ez nem tartozik közéjük. Még azt sem tudom, fogok-e még egyáltalán regényt írni. Azt gondolom, hogy a következő esztendőben kizárt.

-- Miért?

-- Itt van több mint húszéves negatív. Sok tízezer felvétel. Ezek félkész munkák. Egy fotográfia nem akkor lesz készen, amikor megnyomták az exponáló gombot, hanem amikor elkészült a kép, mint tárgy. A válogatás, a végső nagyítás elkészítése is a munka része. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy más is el tudja majd végezni, holott nem. Vagy ha igen, akkor semmiképpen sem úgy, mint ahogyan azt én végezném el. Hogy a fotográfiák rendezése mennyi időt fog igénybe venni, azt jelenleg nem tudom, de az biztos, hogy jó pár esztendő lesz. Én ezalatt az idő alatt nem fogok regénybe kezdeni.

(ambroozia.hu irodalmi lap, 2016. 1. szám)

.....

Dragomán György

A zsák

Dragomán György hűséges zsákja

kiáltja, mind benne vannak az orvosi papírjaim, elrohan melletted, ellopták a bőröndöm, segítsenek, jó emberek, segítsenek.

Felnézel a poggyásztartóra.

Nincs ott a zsákod.

Ott kell lennie, gondolod, csak képzeled, hogy nincs ott.

Felállsz, odanyúlsz, közben az jut eszedbe, hogy mekkora hülye vagy, nem látod, hogy nincs ott, mekkora hülye vagy, minek nyúlsz oda, minek tapogatsz az üveget, minek tetted fel a polcra, hogy lehetél ekkora barom.

Rémület kavargat a gyomrodban, hideg és szédítő, mintha mélység fölött állnál, jaj, most mi lesz, gondolod, közben már üvöltesz is, az enyémet is, az enyémet is ellopták, kiáltod, rohanni kezdesz végig a kocsifolyosóján, pont, mint előtted az az ember, elkapott téged is a ragály, tolvajok, kiáltod, tolvajok, csattogó cipőkkel rohansz. Itt kell lennie, a vonaton kell lennie, azóta nem állt meg, meg fogod találni és vissza fogod szerezni tőle, nyomás.

Rohansz végig a fülkén, ide-oda nézel, hátha meglátod, nem látod meg, a bácsi rohan veled szemben, egy magas srác volt, mondja, magas szőke, sehol nem látom, bezárkózott a vécébe, nem tudom kinyitni, kiáltja.

Már a vécéajtónál álltok, ököllel ütitek, nyissa ki, kiáltjátok, nyissa ki azonnal. Közben pörög végig a fejedben, hogy mi volt a zsákban, a laptopod, a ruháid, a zenejátszó, a tisztálkodószereid, a három üveg nagyon drága bor, amit a barátodnak hoztál ajándékba, a fényképezőgéped a lementetlen képekkel, a kedves mandzsettagombjaid, a régi kedves fejhallgató, csupa jelentéktelen, de neked fontos apróság, az évek során hozzád nőtt tárgyaid, szinte a személyiséged darabjai. Ütöd az ajtót, mindjárt betörik, nem lehet itt a tolvaj, valahol máshol kell lennie, mért zárkózna be oda, ahonnan nincsen kiút.

Otthagysz az ajtót, rohansz újra végig a vonaton, ismerősökkel találkozol, mondd nekik, mi történt, néznek rád, mint egy félőrülthez, rohansz tovább, hol a zsákod, sehol nincs, sehol nincs, a vonat elejére értél, hol a kalauz, nincs kalauz, jó, indulsz vissza a vonat eleje felé, sehol semmi, megint a vécéajtóhoz érsz, a bácsi ott tárgyal a kalauzzal, a vécé rossz, azért van bezárva, mondja a kalauz, rohansz tovább, sehol semmi, sehol semmi.

A vonat lassít, megáll egy pályaudvaron, lelépsz a peronra, ha leszáll valaki a zsákkal, azt meg fogod látni, baj van, a vonat közepén vagy, nem tudsz egyszerre mindkét irányba nézni, ide-oda fordulsz, érzed, hogy beleszédülsz, a bácsi azt mondta, magas szőke, hátha legalább azt meglátod, és tényleg, a vonat elejénél egy magas szőke férfi halad sietősen a tömegben, rohanni kezdesz, ő nem fut, csak gyors léptekkel megy a többiekkel, erre mondják, hogy feltűnés nélkül, mindjárt utol fogod érni, közben az jut eszedbe, hogy a vonat mindjárt el fog menni, most mi lesz, de aztán meglátod, hogy a fickó vállán ott a zsákod, féloldalasan vette fel, mindjárt ott leszel, mindjárt eléred, valaki egy poggyászkocsit tol eléd, majdnem keresztülesel rajta, leversz róla két bőröndöt, elnézést, kiáltod, a szőke fickó sehol nincs, aztán mégis meglátod, egy oszlop mögött áll, a fülén telefon, már ott is vagy mellette, megfogod a zsák fogóját, lerántod a válláról, vagyis csak próbálsz lerántani, mert a pánt nem jön le a kezéről, feléd fordul, az arcán döbbenet, add vissza, kiáltod, ez az én zsákom, ahogy magad felé rántod, érzed, hogy baj van, a te zsákod fülének belső merevítője már réges-rég eltörött, emlékszel az érzésre, ahogy borosüvegekkel telepakolva kiemelted a kocsifolyosójából, és érezted, hogy a kipárnázott gyöngyvászon fogó belsejében megroppan és három darabra tör az üvegszál.

Még mindig nem engeded el a zsákot, nézitek egymást a fickóval, most te vagy a tolvaj, az arcod forró a szégyentől, elengeded a zsákot, mondd, hogy bocsánat, most lopták el a zsákod, pont ilyen volt. Persze, persze, sziszegi a fickó, elfordul.

Még épp eléred a vonatot, mielőtt kihúzza a pályaudvarról, lehajtott fejjel, a bakancsod nézve mész vissza a helyedre, amikor egy ülésre téve meglátod a zsákod. Nyitva van, kilóg belőle az inged ujja. Szédülve ülsz mellé, belenyúlsz, a ruháid megvannak, a borosüvegek is, csak a fényképezőgéped meg a laptopod tűnt el.

Felemeled, mész, a tolvajra gondolsz, arra, hogy két perce még ő fogta a zsákod és sosem fogod megtudni, ki volt.

Ez a novella részben megtörtént eseményeken alapul, hűséges hátizsákom tényleg ellopták egyszer a bécsi vonaton. Aztán meglelt és még évekig használtam, végül a Múzeumok Éjszakáján a Petőfi Irodalmi Múzeumban egy pár órára kiállították mint fontos személyes tárgyam, én felolvastam a fenti szöveget, a zsákot pedig a múzeumnak ajándékoztam.

A novellát a Vasárnapi Hírek közölte.

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Lackfi András

A semmi nappalija

A mező közepén
Egy ülőgarnitúra,
A semmi ülte ki
Öbleit homorúra.

A semmibácsi ül
Hízik egy nagy fotelben,
Issza a semmisört,
Habzik a semmi benne.

A semminéni köt
Pulóvert semmiszálból,
Jó, hogy vett, mielőtt
Bezárt a semmiszál-bolt.

A semmikanapén
Semmikölykök csücsülnek,
Nem kanyarog a rét,
De jobbra-balra dülnek.

A legkisebb nyafog,
Üres a semmigyomra,
Meg hogy a többi semmi
Súlyával összenyomja.

– Ejnye, semmirekellők,
Ne bántsátok szegénykét!
Azzal nézik tovább mind
A semmi-plazmatévét.

A szél hőstettei

Ma délután váratlanul
Az égbolt hipp-hopp elborult,
Jeget fröcskölt, havat köpött
Még ilyen égiháborút!

A duhaj szél nekieredt,
Villanydrótokon hegedült,
És kicibált pár nagy fenyőt,
Mely aztán a tetőkre dült.

Megpucolta a házakat,
Cserepekkal diszkoszozott,
Összegyűrt néhány kerítést,
Felpöckölt néhány oszlopot.

Hát jól berúghatott a szél,
Hogy ennyi sok kárt okozott,
Most elbújt a bokrok közé,
Mámorát kialussza ott.

Mi bejártuk az utakat:
Tört üveg, ágak, törmelék,
Üvegszilánk, távvezeték,
Ki erre jár, még belelép.

Velünk jött Bogács, a kutyánk,
Bőszén szaglászta a szelet,
És egy letört ágdarabot
A zsákmányából elszedett.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A **Bornemisza Péter Társaság** következő, novemberi rendezvényének meghívottja: **Dipl.-Theol., Dipl.-Ing. Varga János, a bécsi Pázmáneum rektora.** Az előadás tematikája: A Pázmáneum (Collegium Pazmanianum), a Pázmány Péter bíboros, esztergomi érsek által 1623-ban Bécsben alapított papnevelő intézet története. 2017. november 5-én, vasárnap, d.u. 17:30-kor. 6. Bécs, Capistrangasse 2/15.

KIÁLLÍTÁSOK

Id. PIETER BREUGEL - rajzkiállítás az Albertinában. "Pieter Breugel d.ä. -- Das Zeichnen der Welt" (Breugel lerajzolja a világot) címmel nyílt kiállítás a bécsi **Albertina múzeumban** (Albertinaplatz 1, 1010 Wien). Breugel festményei, melyek a 16. századi flamand közember mindennapi életét megkapó pontossággal ábrázolja, manapság szinte mindenki ismeri, azt azonban kevesebben tudják, hogy a művész már életében is meglehetősen ismert és elismert festőnek számított. Az Albertina ezúttal Breugel rajzaiból rendezett átfogó kiállítást, amely december 3-ig tekinthető meg (minden nap 10:00 - 18:00, szerdákön 10:00 - 21:00 között).

RAFFAEL

Ugyancsak a bécsi **Albertinában** nyílik meg szeptember 29-én, a reneszánsz zseniális festőjének és építészének, Raffaelnek a monografikus kiállítása.

A kiállított 130 grafika és 18 festmény átfogó képet ad a művész különböző alkotási fázisairól: a kezdeti umbriai időszakról (1504-ig), a firenzei éveken át (1504/1505-1508) egészen a római alkotási periódusáig (1508/1509-1520). A kiállítás anyaga az Albertina gyűjteményéből származó művek mellett neves múzeumok (többek között az Ashmolean Museum Oxford) által kölcsönözött képekből tevődött össze. A kiállítás 2018 január 7-én zár.

SZÍNHÁZ

Soproni Petőfi Színház: ZSUGORI

A *Zsugori* című zenés komédiában új életre támad Molière darabja, *A fősvény*. A szerző, Simai Kristóf a saját korába és szülővárosába, Komáromba helyezi át az eredeti történetet, mely tehát a Rákóczi szabadságharcot követő időkben játszódik, - a szerzői megjelölés szerint a „kuruc háború után”. (Előadások: október 18., 19-én 19 órakor).

Nemzeti Színház Budapest: AZ ÜGYNÖK HALÁLA

Október 1-én mutatja be Budapesten a Nemzeti Színház Arthur Miller drámáját, *Az ügynök halálát*. Fő szerepekben: Blaskó Péter (Willy Loman), Bánsági Ildikó (Linda), Bodrogi Gyula (Ben bácsi). További előadások: október 2., 3. és 16. (19 órai kezdettel).

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung der Gesellschaft: Creditanstalt Bankverein,

A-1011 Wien, Schottengasse 6. BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600 IBAN: AT58110000207578600 SWIFT (BIC): BKAUATWW

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt